

[Arbejdsministeren]

dretals grundlovsfæstede ret at begære dette forslag udsendt til folkeafstemning.

Hvis man tror, man kan skræmme regeringen med spørgsmålet om en folkeafstemning om et forslag, der er gennemarbejdet ud fra principperne, der er udarbejdet ud fra ønsker hos et flertal i folketinget, hvis man på den baggrund tror, at man kan skræmme regeringen med en folkeafstemning, så tager man fuldstændig fejl. Det er et led i vores forfatning, at der er denne adgang til at kræve en folkeafstemning, og den tager vi selvfølgelig.

Men det er klart, at helheden, som denne folkeafstemning i givet fald vil blive ført ud fra, er den samlede økonomiske politik, der er lagt frem. Man skal ikke gøre sig nogen illusioner om, at lønmodtagerne, uanset hvordan man behandler spørgsmålet om ejendomsret, er parat til efter en folkeafstemning over for fremtidige folketing eller dette folketing at møde op og sige: det er klart, vi accepterer forringelser i gældende overenskomster, vi accepterer en stram indkomstpolitik uden sikkerhed for, at overskuddet af den indsats, der skabes som følge af en løn-tilbageholdenhed, rent faktisk investeres til sikring af produktion og beskæftigelse, uden indflydelse på, hvordan pengene anvendes i virksomhederne, uden indflydelse på samfundsøkonomien. Hvis lønmodtagerne skal bringe store ofre, er det klart, at der er en sammenhæng med, hvilken indflydelse de rent faktisk har både i samfundet som helhed og på deres enkelte arbejdsplads.

Det er klart, at hele denne alvorlige problemstilling kan man latterliggøre. Man kan tale om skillingsviser og hakker og skovle og spader, og man kan tale om resolutionsudkast, og man kan laste medarbejderne i arbejdsministeriet for talentløs udformning af bemærkningerne og sige, at ingen aner, hvad det er, de har med at gøre osv., men man kan også tage tingene alvorligt. Man kan også stille sig selv det spørgsmål, om det vil være muligt at føre en politik, hvor man gør indgreb i hævdvundne rettigheder på det overenskomstmæssige område uden overhovedet at ville diskutere spørgsmålet om medejendomsret og indflydelse for de ansatte på de enkelte virksomheder.

Jeg vil gerne over for hr. Christophersen bekræfte, at der er tale om, at man med udgangspunkt i de principper, der var gældende i forslaget – ikke, som hr. Christophersen

siger, fra 1972, men fra 1973 – har forsøgt at lave en anden model, også under indtryk af det arbejde, der er udført i udvalget vedrørende lønmodtagernes medejendomsret, for på et nyt grundlag at vurdere, om der er mulighed for i denne sal at skabe et flertal for en begyndelse på en medejendomsretsreform.

Jeg tror, jeg har svaret hr. Ninn-Hansen. Jeg vil dog gerne gøre den yderligere bemærkning, at der i disse hånende og nedsættende bemærkninger fra konservativ side ingen forståelse er for, at der langt uden for arbejderbevægelsens rammer føres en seriøs diskussion om spørgsmålet om en ejendomsretsreform baseret på obligatorisk overskudsdeling. Så sent som i går har vi fået en udtalelse, som hr. Arne Melchior henviste til. Det er altså noget, man diskuterer ude omkring, og hvis man på forhånd afviser enhver diskussion af ejendomsretsforholdene baseret på obligatoriske ordninger, så isolerer man sig også i forhold til denne debat. Man isolerer sig totalt, og jeg tror, at man svigter tilliden i forhold til andre parter i samfundet, som skal bære byrder, som skal tage ansvaret for byrder, hvis man bare latterliggør de tanker, de ideer, de synspunkter og de principper, der bliver lagt frem.

Jeg vil sige til hr. Maisted, at der intet overraskende var i hr. Maisteds indlæg.

Jeg vil sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg var glad for den positive melding om, at der var væsentlige elementer, vi kunne tale om i dette forslag, men jeg blev lidt nervøs ved fru Lilli Gyldenkildes konklusion, hvor fru Lilli Gyldenkilde siger, at det ligger tungt med at skabe et flertal, vi har måske heller ikke den fulde folkelige forståelse, og hvad sker der, hvis det kommer ud til folkeafstemning? Skal vi så ikke hellere pakke alle ideerne, principperne, synspunkterne og ønskerne ned i en stor, mørk oplysningspakke, hvor vi bruger nogle penge til at etablere kursusvirksomhed? Ja men den argumentation kan da bruges om et hvilket som helst forslag, der ændrer grundlæggende mønstre og strukturer i dette samfund. Det vil i virkeligheden sige, at man skulle tage hele socialistisk folkepartis politik og sende den ud til oplysning, for den er der jo heller ikke flertal for. Så skulle man give afkald på at fremsætte forslag og overhovedet at diskutere det.

Jeg vil hæfte mig ved det positive, der var i fru Lilli Gyldenkildes første bemærkninger,